

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 1001

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 12 decembrie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.143. — Ordin al ministrului culturii privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor art. 4 din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la exercitarea dreptului de preempțiune al statului român, prin Ministerul Culturii, respectiv prin serviciile publice deconcentrate ale acestuia în cazul vânzării de monumente istorice aflate în proprietatea persoanelor fizice sau juridice de drept privat.....	2–6
3.337. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, dezvoltării și administrației privind repartizarea unor sume pentru cofinanțarea lucrărilor de investiții pentru modernizarea, reabilitarea, rețehnologizarea și extinderea sau înființarea sistemelor de alimentare centralizată cu energie termică a localităților, conform Programului Termoficare	7
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DÔMENIUL ENERGIEI	
216. — Ordin privind aprobarea Metodologiei de stabilire a prețurilor pentru energia electrică vândută de producători pe bază de contracte reglementate și a cantităților de energie electrică din contractele reglementate încheiate de producători cu furnizorii de ultimă instanță și de stabilire a cantităților maxime de energie electrică ce pot fi impuse ca obligații de vânzare pe bază de contracte reglementate	8
217. — Ordin pentru aprobarea Metodologiei de stabilire a tarifelor reglementate și a prețurilor aplicate de furnizorii de ultimă instanță clienților finali și completarea Condițiilor generale pentru furnizarea energiei electrice la clienții finali ai furnizorilor de ultimă instanță, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 88/2015	8–9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 24 din 14 octombrie 2019 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	10–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

privind aprobarea Normelor metodologice pentru aplicarea prevederilor art. 4 din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la exercitarea dreptului de preempțiune al statului român, prin Ministerul Culturii, respectiv prin serviciile publice deconcentrate ale acestuia în cazul vânzării de monumente istorice aflate în proprietatea persoanelor fizice sau juridice de drept privat

În temeiul prevederilor art. 4 din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor art. 4 din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la exercitarea dreptului de preempțiune al statului român, prin Ministerul Culturii, respectiv prin serviciile publice deconcentrate ale acestuia în cazul vânzării de monumente istorice aflate în proprietatea

persoanelor fizice sau juridice de drept privat, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, orice dispoziție contrară își încetează aplicabilitatea.

Art. 3. — Prezentul ordin nu se aplică procedurilor în curs de soluționare și intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Bogdan Gheorghiu

București, 2 decembrie 2019.
Nr. 3.143.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE

pentru aplicarea prevederilor art. 4 din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la exercitarea dreptului de preempțiune al statului român, prin Ministerul Culturii, respectiv prin serviciile publice deconcentrate ale acestuia în cazul vânzării de monumente istorice aflate în proprietatea persoanelor fizice sau juridice de drept privat

Art. 1. — (1) Monumentele istorice aflate în proprietatea persoanelor fizice sau juridice de drept privat pot fi vândute numai în condițiile exercitării dreptului de preempțiune al statului român, prin Ministerul Culturii, pentru monumentele istorice clasate în grupa A, sau prin serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii, pentru monumentele istorice clasate în grupa B, sub sancțiunea nulității absolute a vânzării.

(2) Termenul de răspuns privind exercitarea dreptului de preempțiune al statului este de maximum 25 de zile de la data înregistrării înștiințării, documentației și a propunerii de răspuns la Ministerul Culturii sau, după caz, la serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii.

Art. 2. — (1) Proprietarii, persoane fizice sau juridice de drept privat, care intenționează să vândă monumente istorice, transmit serviciilor publice deconcentrate ale Ministerului Culturii înștiințarea privind intenția de vânzare, conform modelului prevăzut în anexa nr. 1, precum și orice alte documente pe care le consideră relevante.

(2) În termen de trei zile lucrătoare, serviciile publice deconcentrate analizează înștiințarea și pot, după caz, să solicite proprietarilor, persoane fizice sau juridice de drept privat, care intenționează să vândă monumente istorice, următoarele documente:

- a) copie a actului de proprietate conform cu originalul;
- b) copie a actului de identitate al proprietarului, astfel:
 - (i) pentru persoane fizice: copie a actului de identitate;
 - (ii) pentru persoane fizice autorizate: copie a actului de identitate, copie a certificatului de înregistrare fiscală;

(iii) pentru persoane juridice: copie a certificatului de înregistrare fiscală;

(iv) în caz de reprezentare, mandat sau procură;

c) planuri ale imobilului monument istoric; în cazul în care se intenționează vânzarea unei părți din imobil, planul va conține marcarea suprafețelor care fac obiectul vânzării;

d) documentar fotografic interior și exterior, în cazul imobilelor clădiri.

(3) Serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii pot completa documentele prevăzute la alin. (2) cu o copie a fișei analitice (minimale) de inventariere a monumentului sau ansamblului istoric și cu o copie a Obligației de folosință a monumentului istoric, dacă acestea există.

Art. 3. — (1) Pentru monumentele istorice clasate în grupa A, serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii atașează la documentele prevăzute la art. 2 alin. (2) și (3) o propunere de răspuns sub forma unui referat de oportunitate, conform modelului prevăzut în anexa nr. 2, care va cuprinde recomandarea motivată privind exercitarea sau neexercitarea dreptului de preempțiune.

(2) Referatul de oportunitate prevăzut la alin. (1) va include recomandări privind destinația pe care o va avea imobilul în cauză, precum și date privind starea tehnică.

(3) Serviciile publice deconcentrate ale Ministerului Culturii transmit Direcției patrimoniu cultural din cadrul ministerului înștiințarea, referatul de oportunitate și, după caz, documentația completă, în termen de 5 zile lucrătoare de la primirea acestora.

(4) În cazul în care documentația prevăzută la alin. (3) este incompletă, Direcția patrimoniu cultural va notifica serviciul public deconcentrat în vederea completării cu celeritate în integralitate a acesteia.

Art. 4. — (1) În situația în care referatul de oportunitate prevăzut la art. 3 alin. (1) va cuprinde recomandarea de exercitare de către Ministerul Culturii a dreptului de preempțiune, iar Direcția patrimoniu cultural își însușește recomandarea, se întocmește o notă supusă avizării Serviciului juridic, contencios și aprobării de către ministrul culturii.

(2) În cazul în care referatul de oportunitate prevăzut la art. 3 alin. (1) va cuprinde recomandarea de exercitare de către Ministerul Culturii a dreptului de preempțiune, iar Direcția patrimoniu cultural nu își însușește recomandarea, se va întocmi un proiect de răspuns privind neexercitarea dreptului de preempțiune conform modelului din anexa nr. 4, supus aprobării de către ministrul culturii. În situația în care în bugetul ministerului există fonduri pentru exercitarea de către Ministerul Culturii a dreptului de preempțiune, Direcția patrimoniu cultural va elabora o notă justificativă prin care va argumenta soluția propusă concomitent cu emiterea proiectului de răspuns.

Art. 5. — (1) În ipoteza în care prin referatul de oportunitate a serviciului public deconcentrat se recomandă neexercitarea de către Ministerul Culturii a dreptului de preempțiune, iar Direcția patrimoniu cultural își însușește recomandarea, se va întocmi un proiect de răspuns privind neexercitarea dreptului de preempțiune conform modelului din anexa nr. 4, supus aprobării de către ministrul culturii.

(2) În condițiile în care prin referatul de oportunitate al serviciului public deconcentrat se recomandă neexercitarea de către Ministerul Culturii a dreptului de preempțiune, iar Direcția patrimoniu cultural recomandă exercitarea dreptului de preempțiune, se va întocmi o notă justificativă supusă avizării Serviciului juridic, contencios și aprobării de către ministrul culturii.

Art. 6. — (1) Ministrul culturii analizează recomandarea de exercitare sau neexercitare a dreptului de preempțiune, iar în cazul în care dispune neexercitarea dreptului de preempțiune, Direcția patrimoniu cultural va comunica proprietarului răspunsul conform modelului din anexa nr. 4, în termenul prevăzut de lege. Direcția patrimoniu cultural comunică o copie a răspunsului serviciului public deconcentrat.

(2) În cazul în care Ministerul Culturii sau serviciile publice deconcentrate ale acestuia nu își exercită dreptul de preempțiune în termenul prevăzut de lege, acest drept se transferă autorităților publice locale, care îl pot exercita în maximum 15 zile.

(3) Comunicările privind neexercitarea dreptului de preempțiune au termen de valabilitate pe întregul an calendaristic în care au fost emise, inclusiv pentru situațiile în care monumentul istoric este vândut de mai multe ori.

(4) Dacă se dispune exercitarea dreptului de preempțiune, Direcția patrimoniu cultural informează serviciul public deconcentrat, Direcția achiziții, administrativ și investiții, notifică proprietarul cu privire la demararea procedurii de negociere în vederea cumpărării imobilului respectiv și solicită completarea documentației cu următoarele documente:

a) extras de carte funciară la zi;

b) documentele prevăzute la art. 2 alin. (2), dacă acestea nu au fost solicitate de către serviciile publice deconcentrate.

(5) În cazul neexercitării dreptului de preempțiune, înștiințarea va prevedea obligația proprietarului monumentului istoric de a stipula expres în contractul de vânzare, pe care urmează să îl încheie, calitatea de monument istoric a imobilului, de a informa cumpărătorul asupra obligației de folosință a monumentului istoric și de a informa serviciul public deconcentrat despre schimbarea proprietarului.

Art. 7. — (1) În cazul în care se decide începerea procedurii de exercitare a dreptului de preempțiune, se stabilește valoarea de piață a imobilului, precum și fondurile necesare reabilitării și punerii în funcțiune a acestuia, Ministerul Culturii sau serviciul public deconcentrat al acestuia, după caz, putând dispune efectuarea unor expertize.

(2) În vederea achiziționării imobilului monument istoric evaluarea se efectuează de către experți ai Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România.

(3) În cazul în care se decide începerea procedurii de exercitare a dreptului de preempțiune prin intermediul Programului de investiții în domeniul culturii, aprobat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2018, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 86/2019, cu modificările ulterioare, prezentele norme se completează în mod corespunzător cu normele metodologice pentru punerea în aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2018.

Art. 8. — (1) În vederea negocierii, ministrul culturii desemnează prin ordin o comisie de negociere, denumită în continuare *comisie*. Secretariatul Comisiei este asigurat de către Serviciul juridic, contencios din cadrul Ministerului Culturii.

(2) Prin ordinul de numire a comisiei sunt stabilite expres limitele de competență ale membrilor, atribuțiile acestora, întinderea mandatului în privința sumei de pornire a negocierii și a sumei maxime, dreptul comisiei de a negocia o posibilă plată a prețului în rate, în tranșe egale sau inegale, coroborate cu stabilirea unei perioade maxime de plată a prețului.

(3) La momentul luării la cunoștință a actului administrativ de desemnare în comisie, membrii comisiei au obligația de a depune o declarație de confidențialitate și imparțialitate, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 3.

(4) Comisia de negociere, după finalizarea fiecărei etape, are obligația de a aduce la cunoștință ministrului culturii stadiul negocierii. De asemenea, în momentul în care comisia de negociere ajunge la suma maximă stabilită prin mandatul încredințat sau pentru orice altă cauză pentru care nu se finalizează negocierea, comisia aduce la cunoștință ministrului culturii acest aspect în vederea luării unei decizii.

Art. 9. — (1) În cazul în care părțile cad de acord în cadrul negocierilor, contractul de vânzare-cumpărare se încheie în fața notarului public.

(2) Direcția achiziții, administrativ și investiții întreprinde demersurile privind înscrierea monumentului istoric în inventarul bunurilor din domeniul public sau privat al statului, după caz.

Art. 10. — Dacă încetarea sau încheierea negocierilor se finalizează fără cumpărare, dreptul de preempțiune se consideră a nu fi fost exercitat de către Ministerul Culturii, urmând ca prin grija Direcției patrimoniu cultural să i se comunice proprietarului bunului imobil neexercitarea dreptului de preempțiune și notificarea acestuia asupra faptului că exercitarea dreptului de preempțiune se transferă autorităților publice locale.

Art. 11. — (1) Pentru monumentele istorice clasate în grupa B, în cazul în care după analizarea înștiințării privind intenția de vânzare și a documentelor, după caz, directorul serviciului public deconcentrat dispune neexercitarea dreptului de preempțiune, serviciile publice deconcentrate comunică proprietarului răspunsul, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 4.

(2) În cazul în care serviciile publice deconcentrate propun exercitarea dreptului de preempțiune pentru monumentele istorice clasate în grupa B, devin aplicabile prevederile art. 3—10.

Art. 12. — Direcția patrimoniu cultural centralizează toate documentele ce țin de implementarea prezentelor norme și asigură arhivarea lor.

Art. 13. — Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezentele norme metodologice.

CĂTRE

1

**ÎNȘTIINȚARE
privind intenția de vânzare a imobilului**

2

Subsemnatul(a)/Subscrisa³,
legitimat/legitimată cu, cunoscând prevederile art. 326 din Codul penal

(felul, seria și numărul actului de identitate)

cu privire la falsul în declarații, declar pe propria răspundere că sunt/este proprietarul(a) imobilului/
împuternicit/mandatar/reprezentant situat în⁴.

Având în vedere cele declarate mai sus, în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (5) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, vă înștiințez cu privire la intenția de a vinde imobilul și vă solicit să îmi comunicați dacă Ministerul Culturii își exercită dreptul de preempțiune în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 422/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Precizez că imobilul este alcătuit din teren în suprafață de mp și construcții în suprafață desfășurată de mp, cu un regim de înălțime de, oferta de vânzare fiind de lei/..... euro.

Anexat depun:

—

—

Declar că:

— imobilul face obiectul unor litigii sau al unei proceduri de executare silită: Da Nu ;— imobilul este grevat de sarcini: Da Nu .

Cunoscând pedeapsa prevăzută de art. 326 din Codul penal pentru infracțiunea de fals în declarații, am verificat datele din prezenta declarație, care este completă și corectă.

Vă rog să îmi comunicați decizia dumneavoastră în termenul prevăzut de lege.

Calitatea

.....

Numele și prenumele, în clar

.....

Semnătura, ștampila, după caz

.....

Data

.....

¹ Direcțiile județene pentru cultură, respectiv a municipiului București, pe al căror teritoriu de competență este situat imobilul.

² Denumirea și codul din Lista monumentelor istorice.

³ Numele, prenumele persoanei fizice, domiciliul. Denumirea persoanei fizice autorizate/juridice, sediul. În cazul persoanelor fizice autorizate/juridice se menționează numele, calitatea și baza delegării de competență a persoanei semnatare a înștiințării.

⁴ Adresa actuală, opțional fosta adresă din anii 1991—1992, dacă aceasta este cunoscută.

CĂTRE
MINISTERUL CULTURII
DIRECȚIA PATRIMONIULUI CULTURAL

.....
(numele, prenumele, în clar)

Aprob
Director executiv,

.....
(semnătura și ștampila)

REFERAT DE OPORTUNITATE

OBIECTIV¹:

ADRESĂ:

VÂNZĂTOR:

SUPRAFAȚA PROPUȘĂ PENTRU VÂNZARE:

SUMA PROPUȘĂ PENTRU VÂNZARE:

DESCRIEREA OBIECTIVULUI²:

Direcția Județeană pentru Cultură propune exercitarea/neexercitarea dreptului

de preempțiune al statului român pentru următoarele considerente³:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

¹ Denumirea imobilului și codul din Lista monumentelor istorice.

² Se vor specifica informații relevante privind valoarea culturală a imobilului.

³ Se vor preciza următoarele: recomandări privind destinația pe care o va avea imobilul în cauză și date privind starea tehnică.

DECLARAȚIE privind confidențialitatea și imparțialitatea

Subsemnatul(a),, membru în Comisia de negociere, constituită în baza Ordinului ministrului culturii nr. /, declar pe propria răspundere, sub sancțiunea falsului în declarații, prevăzută de art. 326 din Codul penal, următoarele:

- a) nu sunt soț, rudă sau afin, până la gradul al IV-lea inclusiv, cu oricare dintre vânzători;
- b) nu am avut în ultimii 2 ani și nu am relații cu caracter patrimonial, direct sau indirect, prin soț/soție, cu oricare dintre vânzători;
- c) nu am niciun interes de natură să afecteze imparțialitatea mea pe parcursul procesului de negociere în cadrul comisiei.

Mă angajez că, în situația în care aș descoperi, pe durata exercitării mandatului, că mă aflu în una dintre situațiile arătate, voi declara imediat acest lucru și mă voi retrage.

Mă angajez să păstrez confidențialitatea datelor cu caracter personal, precum și a tuturor informațiilor pe care le voi primi, obține sau le voi afla ca efect al calității mele de membru al comisiei de negociere, pe toată durata mandatului, precum și după încetarea acestuia, potrivit prevederilor legale în materie.

Data

.....

Semnătura,

.....

CĂTRE:

Spre știință:

Consiliul Local

Consiliul Județean

Neexercitarea dreptului de preempțiune

pentru imobilul situat în, imobil alcătuit din teren, în suprafață de mp, și construcții, în suprafață desfășurată de mp, cu un regim de înălțime de, monument istoric/sit arheologic cod, conform Listei monumentelor istorice aprobată prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.314/2004, cu modificările ulterioare

Ca urmare a transmiterii documentației privind intenția de vânzare, în baza prevederilor art. 4 alin. (4) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, vă comunicăm că Ministerul Culturii nu își exercită dreptul de preempțiune asupra imobilului sus-menționat.

Conform art. 4 alin. (8) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se transferă dreptul de preempțiune al statului către autoritățile publice locale.

Precizăm că, potrivit legii, proprietarii imobilului au următoarele obligații:

1. orice intervenție asupra imobilului, inclusiv schimbarea de destinație, se efectuează numai pe baza și cu respectarea avizului emis de Ministerul Culturii, conform prevederilor art. 23 și 26 din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

2. conform prevederilor art. 36 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 422/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, veți notifica viitorului proprietar că imobilul este înscris în Lista monumentelor istorice și cu privire la obligațiile ce îi revin prin lege;

3. conform prevederilor art. 36 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 422/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 15 zile de la data vânzării imobilului veți înștiința în scris Direcția Județeană pentru Cultură despre schimbarea proprietarului și veți transmite acesteia o copie a actelor.

De asemenea, proprietarii imobilului au obligația de a respecta prevederile Ordonanței Guvernului nr. 43/2000 privind protecția patrimoniului arheologic și declararea unor situri arheologice ca zone de interes național, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 182/2000 privind protejarea patrimoniului cultural național mobil, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Conform prevederilor art. 4 alin. (9) din Legea nr. 422/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, comunicările privind neexercitarea dreptului de preempțiune au termen de valabilitate pentru întregul an calendaristic în care au fost emise, inclusiv pentru situațiile în care imobilul este vândut de mai multe ori.

Prezentul înscris nu este o certificare a proprietății, iar verificarea condițiilor de legalitate privind vânzarea monumentului istoric (interdicția de înstrăinare, ipotecă, dreptul de privilegiu, grevare de sarcini) rămâne în sarcina întocmitorului actului de înstrăinare.

Cu stimă,

.....

(conducătorul instituției¹)

Funcția

.....

Semnătura

.....

¹ Ministrul culturii sau, după caz, directorul executiv al direcției județene pentru cultură.

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE, DEZVOLTĂRII ȘI ADMINISTRAȚIEI

ORDIN**privind repartizarea unor sume pentru cofinanțarea lucrărilor de investiții pentru modernizarea, reabilitarea, re tehnologizarea și extinderea sau înființarea sistemelor de alimentare centralizată cu energie termică a localităților, conform Programului Termoficare**

În conformitate cu prevederile art. I alin. (37) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2019 privind aprobarea Programului multianual de finanțare a investițiilor pentru modernizarea, reabilitarea, re tehnologizarea și extinderea sau înființarea sistemelor de alimentare centralizată cu energie termică a localităților și pentru modificarea și completarea Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006 și ale art. 11 alin. (3) din Regulamentul privind implementarea Programului Termoficare, aprobat prin Ordinul ministrului lucrărilor publice, dezvoltării și administrației, al ministrului mediului, apelor și pădurilor și al ministrului finanțelor publice nr. 3.194/1.084/3.734/2019,

luând în considerare prevederile Procesului-verbal nr. 2, încheiat la data de 10 decembrie 2019, al Comisiei interministeriale de coordonare a Programului Termoficare,

ținând cont de prevederile art. 7 alin. (1), ale art. 12 alin. (1) și ale art. 16 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2019 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative,

în temeiul art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

ministrul lucrărilor publice, dezvoltării și administrației emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă alocarea unor sume pentru cofinanțarea lucrărilor de investiții pentru modernizarea, reabilitarea, re tehnologizarea și extinderea sau înființarea sistemelor de alimentare centralizată cu energie termică a localităților, conform Programului Termoficare, potrivit anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Sumele prevăzute la art. 1 se transferă în bugetul local al unității administrativ-teritoriale Vatra Dornei, județul Suceava, de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Lucrărilor Publice, Dezvoltării și Administrației, cu respectarea prevederilor legale.

Art. 3. — Utilizarea sumelor se face cu respectarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2019

privind aprobarea Programului multianual de finanțare a investițiilor pentru modernizarea, reabilitarea, re tehnologizarea și extinderea sau înființarea sistemelor de alimentare centralizată cu energie termică a localităților și pentru modificarea și completarea Legii serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006 și ale Regulamentului privind implementarea Programului Termoficare, aprobat prin Ordinul ministrului lucrărilor publice, dezvoltării și administrației, al ministrului mediului, apelor și pădurilor și al ministrului finanțelor publice nr. 3.194/1.084/3.734/2019.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul lucrărilor publice, dezvoltării și administrației,
Ion Ștefan

București, 11 decembrie 2019.
Nr. 3.337.

ANEXĂ

Sume alocate pentru cofinanțarea lucrărilor de investiții conform Programului Termoficare

— lei —

				Cofinanțare buget de stat			
Județul	Unitatea administrativ-teritorială	Denumirea obiectivului de investiții	Valoarea obiectivului de investiții	Total, din care:	2018 (realizat)	2019 (programat)	2020 (estimat)
Suceava	Municipiul Vatra Dornei	Reabilitarea sursei și a rețelei de transport și distribuție energie termică în municipiul Vatra Dornei	26.894.000	18.825.800	1.469.748,88	15.321.272	2.034.779,12

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind aprobarea Metodologiei de stabilire a prețurilor pentru energia electrică vândută de producători pe bază de contracte reglementate și a cantităților de energie electrică din contractele reglementate încheiate de producători cu furnizorii de ultimă instanță și de stabilire a cantităților maxime de energie electrică ce pot fi impuse ca obligații de vânzare pe bază de contracte reglementate

Având în vedere prevederile art. 10 alin. (5) din Regulamentul (UE) 2019/943 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iunie 2019 privind piața internă de energie electrică, ale art. 22 alin. (1¹), alin. (2) lit. c), art. 28 lit. b¹), art. 76 alin. (1), (4) și (5) și art. 79 alin. (4) lit. b) și alin. (7) lit. a) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 20 și art. 21 alin. (1), (2) și (5) din Hotărârea Guvernului nr. 1.215/2009 privind stabilirea criteriilor și condițiilor necesare implementării schemei de sprijin pentru promovarea cogenerării de înaltă eficiență pe baza cererii de energie termică utilă, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) și alin. (4) și art. 9 alin. (1) lit. b) și e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Metodologia de stabilire a prețurilor pentru energia electrică vândută de producători pe bază de contracte reglementate și a cantităților de energie electrică din contractele reglementate încheiate de producători cu furnizorii de ultimă instanță și de stabilire a cantităților maxime de energie electrică ce pot fi impuse ca obligații de vânzare pe bază de contracte reglementate, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Producătorii de energie electrică și furnizorii de ultimă instanță duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar direcțiile de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea acestuia.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 10/2019 privind aprobarea Metodologiei de stabilire a prețurilor pentru energia electrică vândută de producători pe bază de contracte reglementate și a cantităților de energie electrică din contractele reglementate încheiate de producători cu furnizorii de ultimă instanță, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 1 februarie 2019.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 12 decembrie 2019.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Dumitru Chiriță

București, 11 decembrie 2019.
Nr. 216.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1001 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

pentru aprobarea Metodologiei de stabilire a tarifelor reglementate și a prețurilor aplicate de furnizorii de ultimă instanță clienților finali și completarea Condițiilor generale pentru furnizarea energiei electrice la clienții finali ai furnizorilor de ultimă instanță, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 88/2015

Având în vedere prevederile art. 10 alin. (5) din Regulamentul (UE) 2019/943 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 iunie 2019 privind piața internă de energie electrică și ale art. 22 alin. (1¹), alin. (2) lit. b) și d), art. 53, art. 55 alin. (1), art. 56 alin. (3), art. 57 alin. (6), art. 75 alin. (1) lit. c), d) și h), art. 76 alin. (1), (3) și (5), art. 77, 78, art. 79 alin. (1), (2), (3) și alin. (4) lit. a), b), c), d), alin. (5) și (6) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) și c) și art. 9 alin. (1) lit. b) și ac) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Metodologia de stabilire a tarifelor reglementate și a prețurilor aplicate de furnizorii de ultimă instanță clienților finali, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Clienții casnici care au încheiat, pentru un loc de consum, un contract negociat cu un furnizor de energie electrică care nu este desemnat furnizor de ultimă instanță pot încheia un contract reglementat numai cu furnizorul de ultimă instanță obligat din zona de rețea în care se află locul de consum.

Art. 3. — Pentru un loc de consum nou clientul casnic poate încheia un contract reglementat numai cu furnizorul de ultimă instanță obligat din zona de rețea în care se află locul de consum.

Art. 4. — Clienții casnici care au încheiat, pentru un loc de consum, un contract negociat cu un furnizor de energie electrică care este desemnat furnizor de ultimă instanță în zona de rețea în care se află locul de consum pot încheia un contract reglementat numai cu acesta.

Art. 5. — Clienții casnici care au încheiat, pentru un loc de consum, un contract reglementat cu un furnizor de ultimă instanță din zona de rețea în care se află locul de consum nu pot încheia un contract reglementat cu un alt furnizor de ultimă instanță desemnat pentru aceeași zonă de rețea.

Art. 6. — Consumul de energie electrică al clienților casnici care au încheiate contracte reglementate cu furnizorii de ultimă instanță se facturează la tarif reglementat, stabilit în conformitate cu prevederile metodologiei.

Art. 7. — Furnizorii de ultimă instanță au obligația ca, în termen de 5 zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin, să transmită clienților finali noncasnici din portofoliul propriu, cu care au încheiat un contract reglementat, o informare cu privire la prețurile care vor fi aplicate începând cu data de 1 ianuarie 2020, structura acestora, precum și cu privire la condițiile de reziliere a contractului.

Art. 8. — În factura emisă clientului final noncasnic beneficiar de serviciu universal, furnizorul de ultimă instanță are obligația de a detalia, în câmpul „Alte informații/Detailieri”, structura prețului pentru serviciul universal aplicat.

Art. 9. — Furnizorii de ultimă instanță au obligația de a publica pe pagina proprie de internet prețul pentru serviciul universal și, după caz, prețul pentru clienții inactivi, precum și perioada de aplicare a acestora.

Art. 10. — Prevederile art. 6 și ale cap. III din metodologie intră în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2020.

Art. 11. — Condițiile generale pentru furnizarea energiei electrice la clienții finali ai furnizorilor de ultimă instanță, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 88/2015, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 24 iunie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **La punctul 4 subpunctul 4.4, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:**

„(3¹) Contractul poate fi reziliat de clientul final noncasnic, cu notificarea FUI cu cel puțin 5 zile înainte de încetare, în cazul în care FUI nu mai aplică pentru această categorie de clienți prețuri avizate/tarife reglementate de către ANRE.”

Art. 12. — Furnizorii de ultimă instanță desemnați de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei și Societatea Operatorul Pieței de Energie Electrică și Gaze Naturale „OPCOM” — S.A. duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar direcțiile de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea acestuia.

Art. 13. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 11/2019 pentru aprobarea Metodologiei de stabilire a tarifelor reglementate și a prețurilor aplicate de furnizorii de ultimă instanță clienților finali, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 6 februarie 2019, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă, cu excepția art. 6 din metodologie, care se abrogă la data de 1 ianuarie 2020.

Art. 14. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 12 decembrie 2019.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

Dumitru Chiriță

București, 11 decembrie 2019.

Nr. 217.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1001 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 24 din 14 octombrie 2019

Dosar nr. 1.460/1/2019

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele delegat al Secției de contencios administrativ și fiscal
Simona Cristina Neniță	— pentru președintele Secției penale
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Aurelia Rusu	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbârcă	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Carmen Elena Popoiag	— judecător la Secția I civilă
Carmen Georgeta Negrilă	— judecător la Secția I civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Claudia Marcela Canacheu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mona Magdalena Baci	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ioana Bogdan	— judecător la Secția penală
Valentin Horia Șelaru	— judecător la Secția penală

Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a fost legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (2) din Codul de procedură civilă și ale art. 27² alin. (2) lit. b) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința a fost prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Avocatul Poporului, titularul sesizării, a fost reprezentat de doamna Emma Turtoi, șef Serviciu contencios.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna Antonia Constantin, procuror-șef al Secției judiciare.

La ședința de judecată a participat doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de Avocatul Poporului ce face obiectul Dosarului nr. 1.460/1/2019.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, precum și punctul de vedere formulat de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, președintele Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii, a acordat cuvântul asupra recursului în interesul legii.

Reprezentanta Avocatului Poporului a solicitat admiterea recursului în interesul legii, având în vedere că în practica judiciară nu există un punct de vedere unitar în ceea ce privește interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, republicată. A arătat că apreciază ca fiind în litera și spiritul legii orientarea jurisprudențială potrivit căreia personalul prevăzut de textul de lege menționat se încadrează în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite prin efectul legii, fără a fi necesară urmarea altei proceduri.

Doamna procuror Antonia Constantin a solicitat admiterea recursului în interesul legii, apreciind, de asemenea, că încadrarea acestei categorii de personal în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite de muncă se face *ex lege*, potrivit argumentelor prezentate pe larg în punctul de vedere formulat în scris de Ministerul Public.

Doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, președintele completului, a consultat membrii completului cu privire la existența unor întrebări pentru reprezentantele Avocatului Poporului și Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Constatând că nu există întrebări, președintele completului a declarat dezbaterile închise, iar completul a rămas în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție. Obiectul recursului în interesul legii

1. Înalta Curte de Casație și Justiție a fost învestită prin sesizarea Avocatului Poporului cu recursul în interesul legii în materie civilă ce vizează interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, republicată, arătându-se că examinarea jurisprudenței la nivel național a relevat faptul că instanțele de judecată nu au un punct de vedere unitar asupra acestei probleme de drept.

II. Prevederile legale incidente

2. Art. 22 din Legea nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 25 martie 2014 (*Legea nr. 104/2003*) prevede că: „*Personalul care își desfășoară activitatea în serviciile de anatomie patologică și prosecturi ale spitalelor, precum și personalul disciplinelor universitare de anatomie, de histologie, de anatomie patologică și al catedrei de biologie celulară se încadrează în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite de muncă.*”

III. Orientările jurisprudențiale divergente

3. Cele două orientări jurisprudențiale identificate în practica judiciară la nivelul tribunalelor și curților de apel care au justificat prezenta sesizare cu recurs în interesul legii sunt următoarele:

4. Într-o primă orientare jurisprudențială, unele instanțe au considerat că personalul care își desfășoară activitatea în serviciile de anatomie patologică și prosecturi ale spitalelor este încadrat în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite în baza Legii nr. 104/2003, iar angajatorul era obligat să plătească contribuțiile de asigurări sociale aferente condițiilor deosebite de muncă și să cuprindă în declarațiile nominale transmise caselor teritoriale de pensii aceste date privind condițiile de muncă ale angajaților. Ca atare, instanțele au apreciat că reînnoirea avizului, reglementată de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 privind criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, cu modificările și completările ulterioare (*Hotărârea Guvernului nr. 261/2001*) și Hotărârea Guvernului nr. 246/2007 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, cu modificările și completările ulterioare (*Hotărârea Guvernului nr. 246/2007*) nu se mai impune, fiind incidentă în mod direct Legea nr. 104/2003.

5. Instanțele au reținut că Legea nr. 104/2003 conține dispoziții speciale, derogatorii de la dreptul comun, de încadrare a unor locuri de muncă în condiții deosebite de muncă, astfel încât nu este necesară parcurgerea procedurii reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001, Hotărârea Guvernului nr. 246/2007 și Hotărârea Guvernului nr. 1.014/2015 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite (*Hotărârea Guvernului nr. 1.014/2015*). Astfel, locurile de muncă ocupate de acest tip de salariați sunt încadrate în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite chiar prin lege, fără ca actul normativ cu caracter special să facă vreo trimitere la vreo procedură de stabilire a acestei categorii și care să presupună măsurători, determinări, obținerea de avize, așa cum prevedeau dispozițiile Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 19/2000*) și ale hotărârilor Guvernului susmenționate.

6. Într-o a doua orientare jurisprudențială, instanțele au apreciat că prevederile art. 22 din Legea nr. 104/2003 nu sunt și nici nu pot fi interpretate ca o derogare expresă de la procedura stipulată de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 și Hotărârea Guvernului nr. 246/2007, în ceea ce privește criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite. În fapt, încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite, potrivit art. 22 din Legea nr. 104/2003, se referă la acordarea, fără alte formalități, a sporurilor salariale, a zilelor suplimentare de concediu, la durata timpului de muncă de 8 ore pe zi, la alimentație de protecție.

7. Legea nr. 19/2000 a stabilit numai o aptitudine generală a salariaților a căror capacitate de muncă este esențial afectată de expunerea la risc de a le fi încadrată activitatea în condiții

deosebite de muncă în înțelesul conferit de noua lege, însă condițiile concrete de obținere a folosului practic, anume stagiul de cotizare la pensii în condiții deosebite de muncă, sunt cele detaliate în Hotărârea Guvernului nr. 261/2001, respectiv Hotărârea Guvernului nr. 246/2007.

8. Prin urmare, încadrarea personalului în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite de muncă, prevăzută de legiuitor în art. 22 din Legea nr. 104/2003, nu are semnificația condițiilor deosebite de muncă din art. 19 alin. (1) din Legea nr. 19/2000, de vreme ce legiuitorul nu a instituit excepții de la regula parcurgerii metodologiei de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite prin Hotărârea Guvernului nr. 261/2001, respectiv Hotărârea Guvernului nr. 246/2007. Deci, numai locurile de muncă care au fost încadrate prin parcurgerea metodologiei prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001, și mai apoi prin Hotărârea Guvernului nr. 246/2007, au recunoscute condiții deosebite de muncă, ceea ce înseamnă în mod obligatoriu existența unui aviz valabil emis de inspectoratul teritorial de muncă.

9. Totodată, s-a arătat că prin Decizia Curții Constituționale nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009, s-a stabilit că instanțele judecătorești nu au competența constituțională de a institui, modifica și abroga norme juridice de aplicare generală, misiunea lor constituțională fiind aceea de a realiza justiția, potrivit art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective. Or, nu există nicio prevedere legală sau constituțională care să confere instanțelor judecătorești competența de a înlătura normele juridice instituite prin lege care vizează procedura administrativă dată în competența organelor specializate ale statului și termenele de desfășurare întrucât printr-o asemenea practică s-ar încălca principiul separației puterilor, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituția României.

IV. Jurisprudența Curții Constituționale

10. În urma verificărilor efectuate nu a fost identificată jurisprudență a Curții Constituționale cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentului recurs în interesul legii.

V. Opinia Avocatului Poporului

11. Titularul sesizării a apreciat că prima orientare a jurisprudenței este în litera și spiritul legii, în sensul că prevederile Legii nr. 104/2003 conțin dispoziții speciale, derogatorii de la dreptul comun, de încadrare a unor locuri de muncă în condiții deosebite, nefiind necesară parcurgerea procedurii reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001, Hotărârea Guvernului nr. 246/2007 și Hotărârea Guvernului nr. 1.014/2015.

12. Astfel, a arătat că personalul din anatomopatologie beneficiază de sporuri salariale, zile suplimentare de concediu, program de 6 ore, alimentație de protecție, echipament individual de protecție și își desfășoară activitatea și în conformitate cu prevederile Legii nr. 104/2003, lege care reglementează manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului. Această lege specială derogă în multiple privințe de la cadrul legislativ comun, inclusiv prin aceea că prevede expres faptul că salariații laboratoarelor de anatomie patologică și de prosectură se încadrează în categoria condițiilor deosebite de muncă. În consecință, acest loc de muncă nu mai avea nevoie de reînnoirea avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite.

13. Serviciile de anatomie patologică, precum și cele de prosectură sunt reglementate în mod expres și special de Legea nr. 104/2003, ce derogă de la prevederile oricăror legi ce prevăd

obligativitatea avizului inspectoratului teritorial de muncă pentru încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite. Această lege prevede la art. 22 că: „*Personalul care își desfășoară activitatea în serviciile de anatomie patologică și prosecturi ale spitalelor, precum și personalul disciplinelor universitare de anatomie, de histologie, de anatomie patologică și al catedrei de biologie celulară se încadrează în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite de muncă.*”

14. La art. 7 din Legea nr. 104/2003 se prevede faptul că „*Activitatea din compartimentele de prosectură și autopsiile anatomopatologice se realizează numai în spitale sau în instituții de medicină legală*”. În consecință, această lege derogă în mod expres de la prevederile Legii nr. 19/2000, lege anterioară cunoscută legiuitorului la momentul adoptării reglementării derogatorii, astfel încât cadrul comun, reprezentat de art. 19 al acestei legi, conform căruia criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, pe baza propunerii comune a Ministerului Muncii și Justiției Sociale și a Ministerului Sănătății, iar avizul inspectoratului teritorial de muncă este obligatoriu pentru încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite, nu este aplicabil serviciilor de anatomie patologică. Pe cale de consecință, serviciilor de anatomie patologică și prosecturi ale spitalelor, precum și personalului disciplinelor universitare de anatomie, de histologie, de anatomie patologică și al catedrei de biologie celulară nu le este aplicabilă nicio procedură de avizare a locurilor de muncă. În cazul acestor servicii, legiuitorul însuși a încadrat locurile de muncă cu sintagma „condiții deosebite de muncă”.

15. Astfel, tocmai complexitatea factorilor psihici, chimici și biologici la care sunt expuși angajații serviciilor de anatomie patologică și prosectură este rațiunea pentru care s-a recurs la încadrarea prin lege (Legea nr. 104/2003) a acestor posturi în condiții deosebite de muncă, derogându-se de la dreptul comun.

16. Începând cu data intrării în vigoare a Legii nr. 104/2003, locurile de muncă în condiții deosebite au fost stabilite chiar prin lege, nemaifiind necesară urmarea procedurii metodologice prevăzute de alte acte normative, ce urmăresc tocmai stabilirea unor astfel de locuri de muncă pe baza unor buletine de determinare de noxe profesionale, eliberate de laboratoare specializate potrivit legii care să ateste depășirea valorilor-limită de expunere profesională la locurile de muncă încadrate în condiții deosebite de muncă sau documente care să ateste simpla prezență a unor agenți chimici foarte periculoși sau agenți biologici care nu au prevăzută limita admisibilă. Această lege specială a constatat deja că locurile de muncă prevăzute prin dispozițiile anterior menționate „pot afecta esențial capacitatea de muncă a asiguraților datorită gradului mare de expunere la risc”, în sensul art. 19 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 care definea locurile de muncă în condiții deosebite. Acest fapt a fost realizat de legiuitor prin promulgarea Legii nr. 104/2003. Drept urmare, dacă legiuitorul ar fi apreciat că este necesară urmarea în continuare a metodologiei de încadrare în condiții deosebite de muncă nu ar mai fi fost necesară intervenția legislativă sus-menționată.

17. Legiuitorul a introdus aceste dispoziții într-o lege specială (Legea nr. 104/2003) tocmai pentru a acorda drepturi speciale acestor categorii de lucrători din cadrul serviciilor de anatomopatologie, prosecturi, histologie, prin luarea în considerare a condițiilor acestora de muncă. În situația în care legiuitorul ar fi apreciat necesară urmarea în continuare și în cazul acestora a metodologiilor generale de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite de muncă nu ar mai fi fost necesară această intervenție legislativă. Dacă legiuitorul ar fi urmărit derularea procedurii avizării încadrării locurilor de muncă

în condiții deosebite, ar fi prevăzut în mod expres acest lucru, astfel cum a procedat prin Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare, în privința cadrelor militare.

18. Conform prevederilor art. 11 din actul normativ menționat „(1) *Încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite, speciale și alte condiții se realizează pe baza criteriilor și metodologiilor de încadrare prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 1.294/2001 privind stabilirea locurilor de muncă și activităților cu condiții deosebite, condiții speciale și alte condiții, specifice pentru cadrele militare în activitate, cu modificările ulterioare, și de Hotărârea Guvernului nr. 1.822/2004 privind stabilirea locurilor de muncă și activităților cu condiții deosebite, speciale și alte condiții, specifice pentru polițiști, cu modificările ulterioare.*

(2) *Prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.294/2001, cu modificările ulterioare, aplicabile militarilor din cadrul Ministerului Justiției, se aplică și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare.*

(3) *Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și militarilor, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare care au trecut în rezervă/retragere, respectiv au încetat raporturile de serviciu, până la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”

19. Potrivit dispozițiilor art. 8 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 24/2000), prin modul de exprimare actul normativ trebuie să asigure dispozițiilor sale un caracter obligatoriu și, conform alin. (3) al aceluiași articol, dispozițiile cuprinse în actul normativ pot fi, după caz, imperative, supletive, permissive, alternative, derogatorii, facultative, tranzitorii, temporare, de recomandare sau altele asemenea; iar aceste situații trebuie să rezulte expres din redactarea normelor.

20. Prin urmare, analizând prevederile art. 22 din Legea nr. 104/2003, coroborate cu cele ale art. 7 din aceeași lege, rezultă în mod expres că acestea sunt imperative, legiuitorul reglementând situația condițiilor de muncă pentru această categorie de personal prin folosirea terminologiei „se încadrează”. Potrivit dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, pentru fundamentarea noii reglementări se va porni de la dezideratele sociale prezente și de perspectivă, precum și de la insuficiențele legislației în vigoare.

21. Astfel, se observă că legiuitorul a apreciat că se impune adoptarea unei norme speciale cu privire la încadrarea în condiții deosebite de muncă a acestor categorii de personal, având în vedere specificul activității desfășurate în acest sector de activitate, normele generale fiind astfel insuficiente. În mod evident, dispozițiile normative respective derogă de la dreptul comun, care prevede pentru stabilirea și încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite urmarea unor proceduri stabilite obligatoriu pentru alte categorii de personal din alte domenii de activitate.

22. Dispozițiile Legii nr. 104/2003 au caracter derogatoriu de la norma generală în materia stabilirii condițiilor de muncă, instituind un regim juridic distinct, aplicabil, prin efectul legii, unei categorii speciale și restrânse de personal.

23. În condițiile în care atât art. 20 din Legea nr. 19/2000, cât și art. 30 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 263/2010), au prevăzut, chiar pentru situația locurilor de muncă în condiții deosebite, că „alte locuri de muncă” în aceste condiții (în afara celor expres stabilite în aceste articole) „pot fi stabilite prin lege”, cu atât mai mult legiuitorul poate stabili că anumite locuri de muncă sunt încadrate în condiții deosebite. Acest lucru l-a realizat legiuitorul prin Legea nr. 104/2003.

24. Prin urmare, nu se poate reține că un drept al angajaților acordat printr-o lege specială ar valora mai puțin decât un drept acordat în baza unui aviz — act administrativ al unei autorități publice — emis în executarea unei legi generale sau că ar mai necesita și o confirmare a vreunei alte autorități a statului, în situația în care legea nu impune asemenea condiții.

25. Ca atare, începând cu data intrării în vigoare a Legii nr. 104/2003, locurile de muncă în condiții deosebite anterior menționate au fost stabilite chiar prin lege, nemaifiind necesară urmarea procedurii/metodologiei prevăzute de hotărârile Guvernului ce urmăreau tocmai stabilirea unor asemenea locuri de muncă.

26. Față de cele expuse, titularul sesizării a considerat că prevederile art. 22 din Legea nr. 104/2003 reprezintă o derogare expresă de la procedura stipulată de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 și Hotărârea Guvernului nr. 246/2007, în ceea ce privește criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite.

VI. **Opinia procurorului general**

27. Prin punctul de vedere formulat în scris, Ministerul Public a apreciat ca fiind în litera și spiritul legii prima orientare de jurisprudență, în sensul că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 104/2003, locurile de muncă ale personalului care desfășoară activitatea în serviciile de anatomie patologică și prosecturi ale spitalelor, precum și personalul disciplinelor universitare de anatomie, de histologie, de anatomie patologică și al catedrei de biologie celulară sunt încadrate *ex lege* în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite, fără parcurgerea metodologiei prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001, Hotărârea Guvernului nr. 246/2007 și Hotărârea Guvernului nr. 1.014/2015.

28. În susținerea acestui punct de vedere s-a arătat că, față de contextul legislativ existent la momentul edictării normei din art. 18 alin. (1) (actualul art. 22) din Legea nr. 104/2003 și evoluția legislativă comparativă, este evident că aceasta prezintă toate trăsăturile unei norme speciale și derogatorii de la prevederile în materia stabilirii locurilor de muncă în condiții deosebite conținute de legile generale succesive privind sistemul public de pensii.

29. Astfel, reglementând în materia locurilor de muncă în condiții deosebite printr-un act normativ de același nivel cu cel al Legii nr. 19/2000 și Legii nr. 263/2010, care conțin norme generale cu privire la încadrarea locurilor de muncă, dispozițiile din Legea nr. 104/2003 conțin o soluție legislativă diferită, potrivit căreia locurile de muncă ale personalului vizat de această reglementare sunt încadrate, prin efectul legii, în condiții deosebite de muncă.

30. Încadrarea *ex lege* în astfel de locuri de muncă rezultă din formularea imperativă a verbului „se încadrează”, fără alte circumstanțieri ori trimiteri la legea generală preexistentă.

31. În măsura în care legiuitorul ar fi dorit ca în Legea nr. 104/2003 încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite să fie realizată pe baza criteriilor și prin parcurgerea metodologiei adoptate prin Hotărârea Guvernului nr. 261/2001, emisă în temeiul art. 19 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 (acte normative preexistente), ar fi prevăzut expres acest aspect printr-o normă de trimitere.

32. În lipsa unor astfel de trimiteri nu se poate concluziona decât în sensul că prevederile art. 22 [fost art. 18 alin. (1)] din Legea nr. 104/2003 conțin o normă specială, derogatorie de la normele generale în ceea ce privește încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite.

33. În virtutea principiului *lex specialia generalibus derogant*, conflictul dintre legea specială și legea generală se rezolvă în

favoarea celei dintâi, astfel încât aceasta va fi aplicată cu prioritate.

34. În consecință, pentru încadrarea locurilor de muncă prevăzute de art. 22 [fost art. 18 alin. (1)] din Legea nr. 104/2003 în condiții deosebite de muncă nu era necesară aplicarea criteriilor și parcurgerea metodologiei stabilite prin Hotărârea Guvernului nr. 261/2001, ceea ce presupunea emiterea unui aviz de către inspectoratul teritorial de muncă.

35. De asemenea, în temeiul legii, aceste locuri de muncă au fost menținute în condiții deosebite până în prezent, nefiind necesară reînnoirea avizului prin parcurgerea metodologiei prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 246/2007 și Hotărârea Guvernului nr. 1.014/2015, aceasta din urmă adoptată în temeiul art. 29 alin. (1¹) din Legea nr. 263/2010, text introdus prin articolul unic al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 65/2015 pentru completarea art. 29 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, aprobată prin Legea nr. 108/2016, care stabilea că locurile de muncă pot fi menținute în condiții deosebite, prin reînnoirea avizelor de încadrare pe baza metodologiei stabilite prin hotărâre a Guvernului, pentru o perioadă de maximum 3 ani, începând cu data de 1 ianuarie 2016, termen în care angajatorii aveau obligația de a normaliza condițiile de muncă.

36. Astfel stabilit raportul dintre art. 18 alin. (1) (actualul art. 22) din Legea nr. 104/2003, ca normă specială, pe de o parte, și art. 19 din Legea nr. 19/2000, respectiv Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 și Hotărârea Guvernului nr. 246/2007, ca norme generale, în aceeași materie, pe de altă parte, se impune a se observa și că o normă specială nu poate fi abrogată decât expres printr-o normă generală ulterioară.

37. Or, dispozițiile art. 18 alin. (1) (actualul art. 22) din Legea nr. 104/2003 nu au fost abrogate expres prin art. 196 din Legea nr. 263/2010, ele neregăsindu-se ca atare în enumerarea conținută de acest articol, iar teza unei abrogări exprese indirecte pe temeiul art. 196 lit. ș) din Legea nr. 263/2010 nu poate fi primită, întrucât soluția legislativă din art. 18 alin. (1) al Legii nr. 104/2003 a fost conservată în art. 22 din legea republicată, actul de republicare intervenind după intrarea în vigoare a Legii nr. 263/2010, ceea ce înseamnă că la momentul republicării din anul 2014 textul era în vigoare.

VII. **Raportul asupra recursului în interesul legii**

38. Prin raportul întocmit în cauză, judecătorii-raportori au apreciat că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 104/2003, norma evocată reprezintă o derogare expresă de la procedura prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 și, respectiv, de Hotărârea Guvernului nr. 246/2007, în ceea ce privește criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite.

VIII. **Înalta Curte de Casație și Justiție**

39. Examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctul de vedere al Ministerului Public, precum și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, constată următoarele:

VIII.1. **Admisibilitatea recursului în interesul legii**

40. Potrivit dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, legitimarea promovării unui recurs în interesul legii aparține procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiilor de conducere ale curților de apel, precum și Avocatului Poporului.

41. Din perspectiva prevederilor invocate se observă că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a fost în mod legal investită cu o cerere în realizarea unei jurisprudențe unitare cu

privire la problema de drept asupra căreia poartă sesizarea, de către Avocatul Poporului, căruia legiuitorul îi recunoaște legitimitatea procesuală activă, în materia recursului în interesul legii.

42. Art. 515 din Codul de procedură civilă, reglementând condițiile de admisibilitate ale recursului în interesul legii, statuează că acesta este admisibil numai atunci când problemele de drept care formează obiectul judecării au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii.

43. Așadar, prima condiție prevăzută de lege este aceea ca problemele de drept care formează obiectul recursului în interesul legii să fi fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești.

44. *Per a contrario*, nu poate fi promovat un recurs în interesul legii atunci când problema de drept a primit o soluționare diferită în studii doctrinare de specialitate sau dacă este relevantă în cadrul unor dezbateri în care judecătorii sunt consultați și își exprimă părerea în legătură cu interpretarea și aplicarea unor dispoziții legale.

45. Pentru a identifica lipsa de unitate a jurisprudenței, concretizată, așa cum s-a menționat, numai prin hotărâri judecătorești, este necesar ca practica judiciară analizată să se circumscrie obiectului recursului în interesul legii.

46. Trebuie deci ca în hotărârile prezentate ca suport al sesizării în materia recursului în interesul legii să se identifice în mod concret dispoziția sau reglementarea legală analizată și, de asemenea, să se identifice silogismul juridic de interpretare al acestei dispoziții care, în final, a dus la aplicarea în mod neunitar a aceluiași text de lege.

47. Cu alte cuvinte, această cerință nu este îndeplinită dacă în hotărârile judecătorești supuse examinării nu se poate identifica norma de drept aplicată sau modalitatea în care instanțele i-au dat interpretare, pentru a putea stabili dacă toate instanțele au avut în vedere interpretarea și aplicarea acelor dispoziții care fac obiectul recursului în interesul legii.

48. Autorul sesizării — Avocatul Poporului — a evidențiat faptul că unele instanțe au apreciat că încadrarea personalului care își desfășoară activitatea în serviciile de anatomie patologică și prosecturi ale spitalelor în categoria condițiilor deosebite de muncă, prevăzute de legiuitor la art. 22 din Legea nr. 104/2003 (cu consecința ca angajatorul să plătească contribuțiile de asigurări sociale aferente condițiilor deosebite de muncă și să cuprindă în declarațiile nominale transmise caselor teritoriale de pensii aceste date privind condițiile de muncă ale angajaților), nu mai impune în sarcina angajatorului obținerea de avize și deci necesitatea parcurgerii metodologiei de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, cum prevedeau dispozițiile Legii nr. 19/2000, coroborate cu dispozițiile hotărârilor de Guvern, precum: Hotărârea Guvernului nr. 261/2001, Hotărârea Guvernului nr. 246/2007 și Hotărârea Guvernului nr. 1.014/2015.

49. Dimpotrivă, alte instanțe au apreciat că prevederile art. 22 din Legea nr. 104/2003 nu sunt și nici nu pot fi interpretate ca o derogare expresă de la procedura stipulată de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 și Hotărârea Guvernului nr. 246/2007, în ceea ce privește criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, iar aceasta cu motivarea că, prin art. 22 din Legea nr. 104/2003, legiuitorul s-a referit la acordarea, fără alte formalități, a sporurilor salariale, a zilelor suplimentare de concediu, la durata timpului de muncă de 8 ore pe zi, la alimentația de protecție. Au mai apreciat aceste din urmă instanțe că art. 22 din Legea nr. 104/2003 nu are semnificația condițiilor deosebite de muncă din art. 19 alin. (2) din Legea nr. 19/2000, de vreme ce legiuitorul nu a instituit

excepții de la regula parcurgerii metodologiei de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite prin Hotărârea Guvernului nr. 261/2001, respectiv prin Hotărârea Guvernului nr. 246/2007. Astfel fiind, numai locurilor de muncă ce au fost încadrate, prin parcurgerea metodologiei prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 și, mai apoi, prin Hotărârea Guvernului nr. 246/2007, le-au fost recunoscute condițiile deosebite în care se desfășoară, ceea ce înseamnă în mod obligatoriu existența unui aviz valabil emis de inspectoratul teritorial de muncă.

50. Pentru a releva orientările jurisprudențiale arătate, autorul sesizării a anexat o serie de hotărâri judecătorești cu caracter definitiv, respectiv decizii pronunțate de curțile de apel și două sentințe pronunțate în primă instanță de către tribunale, devenite definitive, una prin admiterea apelului exercitat în cauză, iar una prin neexercitarea căii de atac.

51. În atare situație, din perspectiva condițiilor de admisibilitate reglementate de art. 515 din Codul de procedură civilă, s-a dovedit faptul că problema de drept care formează obiectul judecării a fost soluționată în mod diferit, prin hotărâri judecătorești definitive, ce au fost menționate și anexate la memoriul de recurs în interesul legii, din care rezultă că practica judiciară neunitară se identifică la nivelul mai multor curți de apel din țară.

VIII.2. *Analiza problemei de drept ce face obiectul recursului în interesul legii*

52. Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, republicată, a generat practică judiciară neunitară la nivelul instanțelor naționale în contextul în care instanțele judecătorești au fost sesizate cu acțiuni în constatarea încadrării corecte a locurilor de muncă ale reclamanților, angajați în laboratoarele de prosectură și toxicologie, de medicină legală și de analize complementare medico-legale aparținând spitalelor, în condiții deosebite de muncă.

53. Consecința încadrării corecte, în condiții deosebite de muncă, a locurilor de muncă în cadrul laboratoarelor de prosectură, medicină legală și analize complementare medico-legale aparținând spitalelor o reprezintă diferența cotei de contribuții de asigurări sociale de stat datorate prin compararea condițiilor normale de muncă cu condițiile deosebite.

54. Cu alte cuvinte, unele instanțe judecătorești au apreciat că, după intrarea în vigoare a prevederilor art. 22 din Legea nr. 104/2003, angajatorul trebuie să achite contribuțiile de asigurări sociale corespunzătoare condițiilor deosebite de muncă, la bugetul de stat, în cunoștința caselor teritoriale de pensii, fără a mai fi necesară parcurgerea formalităților vizând obținerea de avize de la inspectoratul teritorial de muncă, așa cum impuneau prevederile art. 19 alin. (4) din Legea nr. 19/2000, dispoziții care făceau trimitere la respectarea criteriilor și metodologiei de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, stabilite prin hotărâre a Guvernului, pe baza propunerilor comune ale Ministerului Muncii și Protecției Sociale și Ministerului Sănătății [art. 19 alin. (2) din Legea nr. 19/2000].

55. În același timp, în situații similare, cu ocazia soluționării acțiunilor judecătorești în constatarea încadrării corecte a locurilor de muncă ale reclamanților, angajați în laboratoarele de prosectură și toxicologie, de medicină legală și de analize complementare medico-legale aparținând spitalelor, în condiții deosebite de muncă, alte instanțe au apreciat că dispozițiile art. 22 din Legea nr. 104/2003 nu au semnificația condițiilor deosebite de muncă din art. 19 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 (în prezent abrogată prin Legea nr. 263/2010), de vreme ce legiuitorul nu a instituit excepții de la regula parcurgerii

metodologiei de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, regulă instituită prin Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 și, ulterior, prin Hotărârea Guvernului nr. 246/2007.

56. Aceste din urmă instanțe au mai considerat că Legea nr. 19/2000 a stabilit numai o aptitudine generală a salariaților a căror capacitate de muncă este esențial afectată de expunerea la risc de a le fi încadrată activitatea în condiții deosebite de muncă în înțelesul conferit de lege, condițiile concrete de obținere a folosului practic, anume stagiul de cotizare la pensie în condiții deosebite de muncă, fiind cele detaliate în Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 și, respectiv, în Hotărârea Guvernului nr. 246/2007. Apoi, în opinia aceluiași instanțe, încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite, potrivit art. 22 din Legea nr. 104/2003, se referă numai la acordarea, fără alte formalități, a sporurilor salariale, a zilelor suplimentare de concediu, la durata timpului de muncă sub 8 ore pe zi, a alimentației de protecție.

57. În atare situație, în cea de-a doua opinie jurisprudențială s-a mai subliniat faptul că avizul inspectoratului teritorial de muncă constituie o etapă *sine qua non* în procedura legală de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, potrivit dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 19/2000.

58. În considerarea argumentelor expuse mai sus, se constată că prima orientare jurisprudențială dă curs și eficiență prevederilor Legii nr. 104/2003, la elaborarea căreia s-a ținut seama de necesitatea reglementării activității de anatomie patologică și prosectură din spitale, de protecția medicilor și a pacienților în desfășurarea activității medicale și de necesitatea reglementării condițiilor legale și etice de efectuare a necropsiei și de preluare a cadavrelor de către instituțiile de învățământ superior medical în scop didactic sau științific.

59. Sintagma „condiții deosebite” este folosită de legiuitor în art. 22 din Legea nr. 104/2003 în ideea evidențierii acelor locuri de muncă ieșite din comun, neobișnuite, speciale, ca urmare a specificului activității decurgând din manipularea cadavrelor și din prelevarea de organe și țesuturi de la cadavre, în vederea transplantului sau în scop didactic și științific.

60. Aceste activități se desfășoară numai în compartimentele de prosectură, iar autopsiile anatomopatologice se realizează numai în spitale sau în instituții de medicină legală, cum se arată în art. 7 din Legea nr. 104/2003, așa încât, în contextul aceleiași legi, a fost subliniat caracterul deosebit al condițiilor de muncă decurgând din desfășurarea activității de către personalul specializat identificat în art. 22 din același act normativ.

61. Până la apariția textului legal analizat, personalul de specialitate evidențiat anterior, alături de alte categorii profesionale din diverse alte domenii de specialitate, era încadrat în locuri de muncă în condiții deosebite numai cu respectarea criteriilor și metodologiei de încadrare prevăzute la art. 19 alin. (2) din Legea nr. 19/2000. Corelativ, apăsarea reglementată obligația angajatorului de a obține avizul inspectoratului teritorial de muncă pentru încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite, potrivit dispozițiilor art. 19 alin. (5) din același act normativ.

62. Faptul că legiuitorul a indicat în concret cum personalul de specialitate, avut în vedere prin Legea nr. 104/2003, își desfășoară activitatea în servicii care se încadrează în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite, fără nicio altă trimitere la prevederi legale adiacente domeniului de interes în discuție, fără nicio altă referire la criteriile și metodologiile de încadrare a locurilor de muncă din care să rezulte caracterul deosebit al condițiilor de muncă în care își prestează activitatea sus-amintitul personal de specialitate, întărește concluzia că după apariția Legii nr. 104/2003 nu mai subsistă obligația angajatorului de a parcurge procedura metodologică prevăzută

de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 și, respectiv, de Hotărârea Guvernului nr. 246/2007, acte normative al căror scop îl reprezenta, după cum s-a arătat, tocmai stabilirea unor astfel de locuri de muncă în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite.

63. Nu poate fi reținut silogismul juridic aflat la baza celei de-a doua orientări jurisprudențiale în cuprinsul căruia numai premisa reglementării salarizării personalului specializat, identificat în art. 22 din Legea nr. 104/2003, s-ar afla la baza apariției actului normativ examinat, cu excluderea celorlalte considerente precum cele referitoare la eliminarea obținerii de avize de la inspectoratul teritorial de muncă — avize care să ateste caracterul deosebit al condițiilor de muncă în care își desfășoară activitatea personalul specializat — ori referitoare la stagiul de cotizare în sistemul public de pensii, în lumina apariției Legii nr. 104/2003.

64. Nicăieri în cuprinsul legii analizate nu se face vreo diferențiere între salarizarea personalului de specialitate, identificat în art. 22, și condițiile în care angajatorului personalului de specialitate îi revine obligația de a contribui la stagiul de cotizare în sistemul public de pensii.

65. Sintagma „condiții deosebite de muncă” trebuie avută în vedere în mod unitar, atât din perspectiva faptului că legiuitorul a eliminat de plin drept, în mod automat, posibilitatea ca aceste locuri de muncă să se încadreze în condiții normale de muncă, cât și din perspectiva drepturilor și obligațiilor ce le revin angajaților și angajatorului, cu consecințe practice asupra salarizării și asupra cotei de contribuții la sistemul public de pensii. De altfel, unul dintre motivele pentru care, în baza Legii nr. 19/2000, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 104/2003, angajatorul trebuia să obțină avizul de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, l-a constituit și faptul că factorii decidenți, implicați în această procedură, urmăreau în permanență o îmbunătățire, o normalizare a condițiilor de muncă analizate, în vederea prevenirii accidentelor de muncă și a îmbolnăvirilor profesionale [art. 8 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 261/2001, act abrogat prin Hotărârea Guvernului nr. 246/2007]. Acest lucru permitea inclusiv acreditarea ideii că încadrarea salariaților într-o grupă superioară de muncă, rezultată din evaluarea condițiilor deosebite ori speciale de muncă, putea avea nu doar un caracter permanent, ci și unul temporar.

66. În prezent s-a renunțat la a se mai vorbi despre caracterul temporar al condițiilor deosebite de muncă în care își desfășoară activitatea personalul de specialitate identificat în prevederile art. 22 din Legea nr. 104/2003.

67. Omisiunea legiuitorului de a mai trimite la alte acte normative, prin care sunt reglementate proceduri metodologice al căror scop îl reprezintă tocmai evaluarea și clasificarea unor locuri de muncă în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite, denotă fără putință de tăgadă intenția acestuia de a sublinia, pe de o parte, faptul că încadrarea respectivelor locuri de muncă în condiții deosebite este permanentă și, pe de altă parte, că este necesară în permanență o compensare corelativă a eforturilor și a riscurilor profesionale la care se expun persoanele din prevederile legale sus-menționate, compensare în care se include și obținerea de beneficii la data deschiderii drepturilor de pensie.

68. Prin urmare, prima orientare a jurisprudenței este în litera și în spiritul legii, în sensul că Legea nr. 104/2003 conține dispoziții speciale, derogatorii de la dreptul comun, de încadrare a unor locuri de muncă în condiții deosebite, nemaifiind necesară parcurgerea procedurii reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 și, respectiv, de Hotărârea Guvernului nr. 246/2007.

69. Pentru considerentele arătate, în temeiul dispozițiilor art. 517 alin. (1) cu referire la art. 514 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Avocatul Poporului și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, republicată, locurile de muncă ale personalului care desfășoară activitatea în serviciile de anatomie patologică și prosecturi ale spitalelor, precum și personalul disciplinelor universitare de anatomie, de histologie, de anatomie patologică și al catedrei de biologie celulară sunt încadrate *ex lege* în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite, fără a fi necesară parcurgerea metodologiei prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 261/2001 privind criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, cu modificările și completările ulterioare, și, respectiv, de Hotărârea Guvernului nr. 246/2007 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 14 octombrie 2019.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Mitroi

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 228844